

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce J. K., P., Š. 163/2**, zastoupeného Mgr. Timmem Šmehlíkem, advokátem se sídlem Plzeň, Veleslavínova 9, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti 1) Město Plzeň - Útvar investic města Plzně, se sídlem Plzeň, Jagellonská 8, 2) D. K., P., Š. 163/2, zastoupená Daliborem Pechem, bytem Nýřany, Benešova 347, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 30 Ca 80/2003 - 96 ze dne 17. 5. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. DSH/1198/03-RK ze dne 3. 4. 2003, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „stavební úřad“) č. j. 2318/2002-MMP/STAV REI ze dne 4. 12. 2002. Posléze uvedeným rozhodnutím stavební úřad s odkazem na § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“ nebo „StavZ“), dodatečně povolil stavbu

„Propojení U P. – L. v P.,“, stavební objekt 209 – P. p. r. 102 A, a stavební objekt 210, umístěných a blíže specifikovaných ve výroku uvedeného rozhodnutí, pro dodatečné povolení stavby stanovil podmínky a rozhodl o námitkách účastníků řízení. Žalovaný pak žalobou napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí stavebního úřadu tak, že dodatečně povolil část stavby „Propojení U P. – L. v P.,“ v rozsahu SO 209 – Podchod pod rampou 102 A, a SO 210, umístěných a blíže specifikovaných ve výroku uvedeného rozhodnutí, které byly postaveny v rámci provádění stavby „Propojení U P. – L. v P.,“ v rozporu se stavebním povolením ze dne 31. 7. 2000 č. j. stav/963/2000. Stavební objekty jsou ve výroku rozhodnutí žalovaného blíže specifikovány. Ve zbytku žalovaný ponechal prvoinstanční rozhodnutí beze změny.

Soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného předně poukázal na § 88 odst. 1 písm. b) StavZ; tímto ustanovením je dle něj zcela jednoznačně vymezen rozsah skutečností, které musí správní orgán posoudit a které musejí být naplněny, aby správní orgán mohl vydat rozhodnutí o odstranění stavby nebo zařízení, resp. o dodatečném povolení stavby. Z hlediska hmotněprávního je tím jednoznačně vymezen i rozsah v úvahu přicházejících žalobních bodů, které by mohly být úspěšně vůči správnímu rozhodnutí namítány. Po přezkoumání žaloby pak soud dospěl k závěru, že stěžovatel v žalobě neuvedl jediný bod, který by směřoval proti napadenému rozhodnutí, popř. proti rozhodnutí prvoinstančnímu. Ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům uvážil soud následujícím způsobem: podle soudu správní orgán ke svému závěru o dodatečném povolení stavby vůbec nepotřebuje zjišťovat, zda nabylo právní moci stavební povolení na jinou stavbu, popř. na stavbu v rámci jiných staveb, než které jsou předmětem řízení o odstranění stavby (jejich dodatečného povolení). Skutečnosti a námitky, které stěžovatel k tomuto žalobnímu bodu uvedl, nesměřují podle krajského soudu vůči napadenému rozhodnutí, nýbrž vůči stavebnímu povolení a řízení, které není předmětem tohoto soudního přezkumu. Soud poukázal na to, že naopak podmínkou řízení o dodatečném povolení stavby je skutečnost, že stavba byla postavena bez stavebního povolení nebo ohlášení nebo v rozporu s nimi. Rovněž žalobní bod, v němž stěžovatel namítal otázku nabytí právní moci stavebního povolení v souvislosti se signováním dohody mezi Útvarem investic města Plzně a vlastníky dotčených okolních nemovitostí ze dne 28. 10. 2000, byl soudem posouzen jako překračující rámec řízení o žalobě, neboť otázka právní moci stavebního povolení neměla pro rozhodnutí o dodatečném povolení staveb označených jako SO 209 a SO 210 význam. Námitka, podle níž měl správní orgán účelově vyčlenit ze stavebního řízení stavební objekty 209 a 210, které byly pro povolení předčasného povolení nepodstatné, a předčasné užívání ostatních staveb umožnit, ačkoliv se jednalo o stavby nepovolené, podle krajského soudu směřuje proti rozhodnutí o předčasném užívání stavby (a nikoliv rozhodnutí o dodatečném povolení SO 209 a SO 210). Námitkou, že stavebník ve skutečnosti podal žádost, která se týkala většího počtu stavebních objektů, stěžovatel podle soudu napadá nečinnost správních orgánů. Ochrany proti nečinnosti správního orgánu se však měl stěžovatel podle soudu domáhat žalobou podanou podle hlavy druhé dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a nikoliv žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. To podle soudu platí i v případě, že správní orgány rozhodly pouze o některých stavebních objektech z těch, jež byly označeny v žádosti o dodatečné stavební povolení. Právní význam přitom nemá otázka, zda některé z těchto stavebních objektů byly více či méně podstatné. Celkově dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podle svých slov napadá rozsudek krajského soudu z důvodů nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a z důvodu vad řízení spočívajících

v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, resp. že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatel tedy dovozuje existenci důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Domnívá se, že ke stavbě, ke které není k dispozici předmětná dokumentace, nemůže být vydáno platné stavební povolení. Žalovaný podle stěžovatele neučinil žádné opatření k nápravě takového stavu a svým rozhodnutím přiřadil ke stavbě realizované na základě nepravomocného stavebního povolení další dva objekty. Soud pak podle stěžovatele pochybil, jestliže uvedl, že otázka právní moci stavebního povolení neměla význam pro rozhodnutí o dodatečném povolení staveb označovaných jako SO 209 a SO 210. To by podle stěžovatele platilo pouze tehdy, pokud by uvedené stavební objekty byly posuzovány jako samostatné stavby. Tak tomu ale v daném případě není. Žalovaný změnil rozhodnutí prvoinstančního orgánu, stavební objekty jím vymezené jako samostatné stavby označil jako součást věci hlavní (stavby propojení) od níž nemohou být odděleny, aniž by se věc znehodnotila. Tímto stavební objekty přiřadil ke stavbě hlavní, jejíž stavební povolení sám označuje za neplatné. Stěžovatel se dotazuje, proč žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým oddělil černou stavbu od dvou stavebních objektů SO 209 a SO 210, které nemohou existovat nezávisle od ostatních, ačkoliv se na jiném místě svého rozhodnutí sám dovolává § 120 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“ nebo „ObčZ“), který stanoví, že součástí věci je vše, co k ní podle povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila. Správní orgán podle stěžovatele chybně oddělil předmětné stavební objekty od ostatních, se kterými tvořily nedělitelný celek – jednu věc. Stavebník podle stěžovatele poté, co realizoval „černou stavbu“, podal dne 26. 2. 2002 žádost o změnu stavby před jejím dokončením v rozsahu pěti „nových stavebních objektů“, šesti „změněných stavebních objektů“ a šesti „zrušených stavebních objektů“. S odkazem na stranu jedna napadeného správního rozhodnutí stěžovatel dovozuje, že uvedené změny od původního projektu tvoří jednu stavbu a jsou tedy součástí věci, od níž nemohou být jednotlivé stavební objekty odděleny. O tom má podle něj svědčit i následná stanoviska hygienické stanice poukazující na překračování naměřených limitů hluku z provozu na této stavbě. Rozdělení stavebně nepovolených objektů do různých správních řízení, vzhledem k tomu, že nepovolená stavba jako celek zasahuje do práv ostatních účastníků, je zcela účelové. Z těchto důvodů stěžovatel žádá, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto pro jeho rozhodnutí významné skutečnosti. Dne 31. 7. 2000 vydal stavební úřad rozhodnutí o stavebním povolení č. j. stav/963/2000, kterým povolil stavbu „Propojení U P. – L. v P.“, v rozsahu stavebních objektů uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí. Mezi těmito stavebními objekty, na něž se stavební povolení vztahuje, nejsou stavební objekty č. SO 209 a SO 210 uvedeny. Ve správním spise je založena i dohoda uzavřená dne 24. 10. 2000 mezi stavebníkem na straně jedné, Z. aj. P., J. a A. Š., P. Š. a J. a D. K. na straně druhé, a stavebním úřadem, jako vedlejším účastníkem, v rámci níž výše uvedené fyzické osoby vzaly zpět „svoji stížnost a odvolání“ mj. proti stavebnímu povolení na stavbu „Propojení U P. – L. v P.“. Dne 20. 8. 2002 byla stavebnímu úřadu doručena žádost o „dodatečné povolení změny stavby“ povolené stavebním povolením č. j. stav/963/2000 v rozsahu stavebních objektů SO 209 (podchod pro pěší komunikaci a cyklistický provoz) a SO 210 (lávka pro pěší). Dne 4. 12. 2002 stavební úřad vydal rozhodnutí č. j. 2318/2002-MMP/STAV REI, kterým dodatečně povolil stavbu:

Propojení U P. – L. v P., SO 209 – Podchod pro rampou 102 A, a SO 210 – L. k U. ulici na pozemcích a za podmínek uvedených ve výroku rozhodnutí. Dne 23. 12. 2002 bylo stavebnímu úřadu doručeno odvolání stěžovatele, o němž žalovaný rozhodl tak, jak je výše uvedeno.

Podle § 88 odst. 1 písm. b) StavZ stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Podle § 139 písm. a) StavZ platí, že pokud se ve stavebním zákoně používá pojmu „stavba“, rozumí se tím i její část.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatňuje několik námitek, jež lze zjednodušeně shrnout následujícím způsobem: krajský soud měl pochybit, jestliže usoudil, že pro žalobou napadené rozhodnutí nemá žádný význam otázka právní moci původního stavebního povolení; původní stavební povolení nenabýlo právní moci; žalovaný nesprávně oddělil část stavby a tuto dodatečně povolil, ačkoliv sám uvádí, že šlo o součást jednoho celku; stěžovatel rovněž uvádí, že ke stavbě, ke které chybí předmětná dokumentace, nemůže být vydáno stavební povolení. Relevanci ostatních prohlášení stěžovatele v kasační stížnosti ve vztahu k předmětu řízení Nejvyšší správní soud neshledal.

Za nejpodstatnější námitku a skutečné jádro kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud otázku vztahu relevance právní moci původního stavebního povolení k rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Při vyřešení této otázky je nutno vyjít z následujících skutečností a právních úvah: Nejvyšší správní soud má předně za to, že s ohledem na dikci § 139 písm. a) StavZ může být předmětem stavebního řízení a posléze stavebního povolení učiněna buď stavba jako celek nebo alternativně pouze jedna její část (resp. více částí jedné stavby), za předpokladu, že taková část je dostatečně identifikována. Uvedený závěr se uplatní nejen v případě stavebního řízení, na jehož konci je vydání stavebního povolení, ale rovněž v případě řízení o odstranění stavby, na jehož konci může být rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Z dikce původního stavebního povolení zdejší soud dovozuje, že tímto rozhodnutím byla povolena stavba označená jako „Propojení U P. – L. v P.“, sestávající z několika desítek stavebních objektů. Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovaným, že v daném případě byla předmětem původního stavebního povolení z roku 2000 stavba jako celek, sestávající z mnoha dílčích stavebních objektů, které mají povahu částí stavby. Tyto stavební objekty mají význam pouze v kontextu celkové stavby, samy o sobě by byly v některých případech technicky nerealizovatelné, ve všech případech by stavba jednotlivého stavebního objektu bez ostatních ztratila smysl. Za klíčovou však v dané věci soud považuje skutečnost, že původní stavební povolení se na stavební objekty, jež byly dodatečně povoleny napadeným rozhodnutím, nevztahovalo, resp. tyto stavební objekty nebyly ve výroku stavebního povolení vůbec uvedeny. O tom není v daném případě mezi stranami sporu. Jestliže byly posléze tyto stavební objekty stavebníkem realizovány, stalo se tak bez stavebního povolení, resp. v rozporu s původním stavebním povolením, neboť to se na ně, jak je výše uvedeno, nemohlo vztahovat. V takové situaci správně stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) StavZ. Předmětem tohoto správního řízení bylo právě odstranění uvedených dvou stavebních objektů. Obdobně rozhodnutí o dodatečném

povolení stavby, které je možno v řízení o odstranění stavby podle cit. ustanovení za podmínek tam uvedených přijmout, se tak mohlo vztahovat pouze na uvedené stavební objekty SO 209 a SO 210. Na tom nic nemění skutečnost, že žalovaný tyto stavební objekty ve svém rozhodnutí překvalifikoval ze „stavby“ na „část stavby“. Právní režim povolování, odstraňování a dodatečného povolování staveb a částí staveb je podle stavebního zákona totožný. Umožňuje-li stavební zákon povolit či dodatečně povolit pouze část stavby, aniž by takové rozhodnutí jakkoliv vázal na právní režim zbytku stavby, pak předpokladem pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení části stavby je splnění kritérií stanovených v § 88 odst. 1 písm. b) StavZ a nikoliv skutečnost, že zbytek stavby, resp. ostatní části stavby jako celku, byly pravomocně povoleny. Přitom ani z odkazu na předložení podkladů a dokladů „v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení“ uvedeného v § 88 odst. 1 písm. b) StavZ nelze dovodit povinnost stavebníka dokladovat pravomocné povolení jiné stavby, resp. jiné části stavby (nevyžádá-li si takový doklad sám stavební úřad), ani povinnost stavebního úřadu se touto otázkou zabývat. Z hlediska režimu stavebního zákona tak jde o obdobnou situaci jako v případě dvou různých staveb; podmiňování vydání stavebního povolení, resp. dodatečného stavebního povolení existencí pravomocného stavebního povolení na stavbu jinou by bylo požadavkem, jež jde nad rámec platného stavebního zákona. Jinými slovy, to, zda je v napadeném rozhodnutí dodatečně povolena část stavby sestávající ze dvou stavebních objektů nebo dvě stavby v rozsahu dvou stavebních objektů, je z hlediska potřeby zkoumat splnění existence pravomocného stavebního povolení na stavbu jako celek (bez dodatečně povolených stavebních objektů) nerozhodné; tato potřeba ani v jednom případě podle platného právního řádu neexistuje. Zde Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost poukazuje na to, že skutečnost, že stavební zákon nečiní rozdíl mezi režimem povolování, kolaudace, odstraňování nebo dodatečného povolování stavby jako celku nebo její části se nijak nedotýká možných rozdílů právních režimů stavby na straně jedné a části stavby na straně druhé z pohledu jiných právních odvětví (např. z pohledu daňového práva).

Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že krajský soud nepochybil, jestliže otázku právní moci stavebního povolení na stavbu „Propojení U P. – L. v P.“ č. j. stav/963/2000 ze dne 31. 7. 2000 považoval za irrelevantní z hlediska přezkumu zákonnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí. Proto se ani Nejvyšší správní soud nemohl zabývat otázkou právní moci stavebního povolení z roku 2000, resp. skutečnosti, že stavba v tomto rozhodnutí identifikovaná (tj. v rozsahu tam uvedených stavebních objektů) byla v důsledku absence právní moci tohoto rozhodnutí podle názoru stěžovatele stavbou „černou“, jakož ani ostatními námitkami stěžovatele, jež nesměřovaly proti samotnému rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, nýbrž proti původnímu stavebnímu povolení.

Jestliže stavební zákon [in concreto § 139 písm. a) StavZ ve spojení s § 54 a § 88 odst. 1 StavZ] umožňuje učinit předmětem stavebního řízení, resp. řízení o odstranění stavby pouze část stavby, nestanoví zároveň žádná kritéria přípustnosti takového postupu. Potom však nelze účinně vytýkat stavebnímu úřadu, že k rozdělení různých částí jedné stavby do více správních řízení došlo účelově, popř. nelogicky či nepřirozeně, a to zvláště v situaci, kdy vymezení předmětu správního řízení je v zásadě ponecháno na stavebníkovi a kdy k takovému oddělení existují objektivní právní důvody. Takovým objektivním důvodem byla v daném případě skutečnost, že dvě součásti jedné stavby byly realizovány nad rámec existujícího stavebního povolení, resp. v rozporu s ním. Neobstojí tedy ani námitka stěžovatele, že správní orgán chybně oddělil dva stavební objekty od ostatních, se kterými tvořily nedělitelný celek – jednu věc. Ve vztahu k režimu části stavby v kontextu stavebního zákona poukazuje Nejvyšší správní soud podpůrně i na jeho jiná ustanovení, např. na § 76 StavZ, který výslovně připouští

možnost vydání kolaudačního rozhodnutí na část dokončené stavby schopnou samostatného užívání.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti vyjadřuje své obavy, že stavební úřad svým postupem výše uvedené stavební objekty přiřadil ke stavbě hlavní, jejíž stavební povolení sám označuje za neplatné. Tuto námitku je třeba odmítnout. Předně jde o námitku zčásti nesrozumitelnou, neboť žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí neuvádí, že by on sám považoval rozhodnutí stavebního úřadu o stavebním povolení z roku 2000 za neplatné. Nedůvodnost námitky však vyplývá i z výše uvedeného vztahu napadeného rozhodnutí, jímž byla dodatečně povolena část stavby v rozsahu dvou stavebních objektů, k právnímu režimu zbývajících stavebních objektů. Stejně jako je z hlediska splnění podmínek pro dodatečné povolení části stavby nerozhodná existence pravomocného stavebního povolení na zbývajících část stavby, nemůže dodatečným povolením jedné části stavby dojít ke zhojení neexistence pravomocného rozhodnutí na zbývajících část stavby, resp. toto dodatečné povolení se na zbývajících část stavby nevztahuje. Právní režim zbývajících část stavby „Propojení U P. – L. v P.“ tak nebyl rozhodnutím o dodatečném povolení části této stavby (SO 209 a 210) dotčen.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje, že rozlišování mezi situací, kdy došlo k realizaci stavby (resp. její části) bez stavebního povolení, a situací, kdy byla část stavby realizována v rozporu se stavebním povolením, je pro vyřešení předmětného sporu nevýznamné. Toto rozlišení provedené v druhoinstančním správním rozhodnutí vedlo k řadě námitek stěžovatele, jež se z tohoto postupu žalovaného snaží dovodit nepřipustnost rozhodnutí o dodatečném povolení části stavby, popř. relevanci právního režimu ostatních částí stavby ve vztahu k takovému dodatečnému povolení. Rozhodnutí o dodatečném povolení části staveb je, jak již Nejvyšší správní soud výše poukázal, stavebním zákonem předpokládáno; ohledně relevance právní moci stavebního povolení jiných staveb (jiných částí staveb, resp. stavby hlavní) pro rozhodnutí o dodatečném povolení části stavby odkazuje soud na výklady podané výše.

S tvrzením stěžovatele, že žádná stavba nemůže být platně povolena bez stavební dokumentace, lze s odkazem na § 58 odst. 1 StavZ, resp. § 88 odst. 1 písm. b) StavZ pouze souhlasit. To však podle Nejvyššího správního soudu platí s odkazem na § 139 písm. a) StavZ i pro povolení, resp. dodatečné povolení části stavby. Stěžovatel v kasační stížnosti pak uvedenou námitku nedoplňuje jakýmkoliv skutkovým tvrzením, jež by Nejvyššímu správnímu soudu umožňovalo posoudit její důvodnost. Není totiž zřejmé, zda tu stěžovatel namítá absenci stavební dokumentace ke stavebním objektům SO 209 a SO 210 nebo absenci stavební dokumentace k ostatním částem hlavní stavby, tj. ostatním stavebním objektům, na něž se vztahovalo původní stavební povolení. Proto se Nejvyšší správní soud nemohl uvedenou námitkou pro její neurčitost zabývat.

Nejvyšší správní soud tedy po přezkoumání usnesení Krajského soudu v Plzni v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti dospěl k závěru, že tato kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení nebyly soudem uloženy žádné povinnosti,

v souvislosti s nimiž by jim mohly vzniknout náklady, na jejichž náhradu by jim náleželo právo (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 4. května 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu